

Noul euxin 33

Statistici

În timp ce în România mass-media mai transmite reclame pro-vaccinare, într-o țară care se consideră avansată apar statistici actuale dezvăluind realitățile medicale pe care guvernele lumii nu mai pot să le ascundă. Am evidențiat și-n alte articole dedesubturi politice ale plandemoniei prin care am fost obligați să trecem din 2020 încoace spre înavușirea colosală a unor companii farmaceutice; dar de această dată cifrele vorbesc de la sine și n-au nevoie de comentarii. Am preluat parțial în acest sens un articol intitulat ***Populația triplu vaccinată a reprezentat marea majoritate a spitalizărilor și a deceselor în ianuarie:***

[...] „Datele publicate de Agenția de Securitate a Sănătății din Marea Britanie, joi, 10 februarie 2022, confirmă că transformarea NHS în Serviciul Național de Amplificare în această iarnă a fost o pierdere totală de timp.

Următorul grafic arată numărul de cazuri de Covid-19 în funcție de starea de vaccinare în Anglia între 10 ianuarie și 6 februarie 2022. Datele au fost colectate din tabelul 9 aflat la pagina 34 din Raportul de supraveghere a vaccinurilor UKHSA – Săptămîna 6 – 2022. – [Apasă aici pentru a consulta graficele \[EN\]](#)

În total, au fost 2,15 milioane de cazuri confirmate de Covid-19 în ianuarie, iar cele 886.117 dintre acestea se numărau printre populația triplu vaccinată, ceea ce înseamnă că au reprezentat 41% din toate cazurile. Dar aruncați în amestec pe cei parțial vaccinați și pe cei dublu vaccinați și aflați că populația vaccinată a reprezentat de fapt 66% / 7 din fiecare 10 cazuri de Covid-19 în Anglia între 10 ianuarie și 6 februarie,

Este mult mai rău pentru cei triplu vaccinați mai ales cînd vine vorba de „covîrșirea” spitalelor.

Următorul grafic arată numărul de spitalizări Covid-19 în funcție de starea de vaccinare în Anglia între 10 ianuarie și 6 februarie 2022. Datele au fost culese din tabelul 10 aflat la pagina 35 din Raportul de supraveghere a vaccinurilor UKHSA – Săptămîna 6 – 2022. – [Apasă aici pentru a consulta graficele \[EN\]](#)

NHS ar fi trebuit să se ocupe de 11.065 de spitalizări cu Covid-19 între 10 ianuarie și 6 februarie, iar 5.076 dintre acestea se numărau printre populația triplu vaccinată. Aceasta înseamnă că triplul vaccinat a reprezentat 46% din toate spitalizările de Covid-19 în cursul lunii ianuarie, dar aruncăm din nou pe vaccinatul parțial și pe cel dublu vaccinat în amestec și putem vedea că populația vaccinată în ansamblu a reprezentat 71% din totalul Covid-19, spitalizări între 10 ianuarie și 6 februarie.

Dar este și mai rău pentru cei triplu vaccinați cînd vine vorba de decesele cauzate de Covid-19.

Următorul grafic arată numărul de decese cauzate de Covid-19 în funcție de starea de vaccinare în Anglia între 10 ianuarie și 6 februarie 2022. Datele au fost colectate din tabelul 11 aflat la pagina 36 din Raportul de supraveghere a vaccinurilor UKHSA – Săptămîna 6 – 2022. – [Apasă aici pentru a consulta graficele \[EN\]](#)

Cu 7 din 10 cazuri de Covid-19 și spitalizări și 9 din 10 decese de Covid-19 în rîndul populației vaccinate în această iarnă în Anglia, pare un câștig uriaș pentru sistemul imunitar natural și o înfrîngere dezastruoasă pentru vaccinul experimental Covid-19“.

Sursa:

<https://josbotnita.ro/populatia-triplu-vaccinata-a-reprezentat-marea-majoritate-a-spitalizarilor-si-a-deceselor-in-ianuarie/>

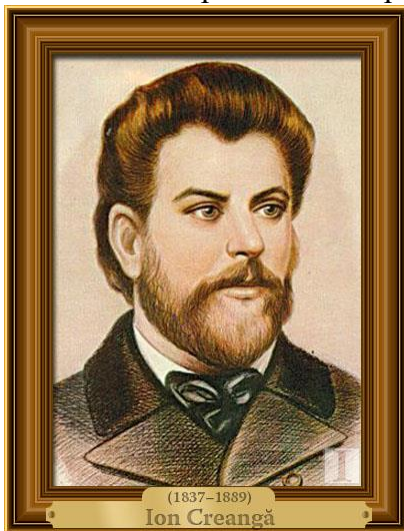
Am corectat tacit erorile. Ultima dată a accesării trimerilor electronice din articol a fost 21 februarie 2022.

Pentru conformitate, Mihai Floarea

Eseuri

Sub semn de Mărțișor, o sărbătoare a sufletului românesc: Ion Creangă – 185 de ani de la naștere!

Mărțișorul, această populară și legendară tradiție românească, prilej de a marca pe răbojul vremii izbînda primăverii asupra iernii și a reîntoarcerii naturii la ciclicitatea vieții, este de această dată mai generos ca oricînd cu Cetatea ieșeană de pe cele 7 coline ale sale, dar și cu întreaga suflare românească, orinde s-ar afla ea, aninînd la acest simbol și strălucirea salbei de lumină a unei prețioase aniversări: **185 de ani de la nașterea lui Ion Creangă – neîntrecut Povestitor al Neamului!**

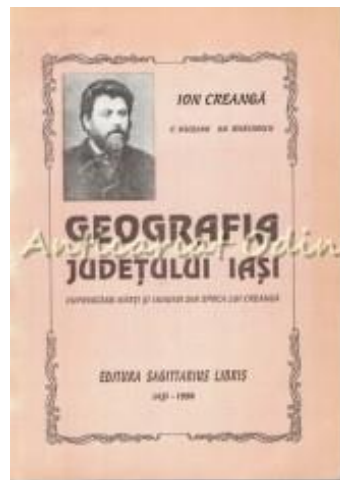
Născut la 1 martie 1837 în Humuleștii Neamțului, Ion Creangă, considerat a fi unul dintre marii clasici ai literaturii române, îndeosebi datorită operei sale „de căpăți” – **Amintiri din copilărie** – continuă și astăzi să dăinuie în sufletele tuturor românilor, de la cei mai mici la cei mai mari. Deși asupra datei nașterii „șugubățului” humuleștean au existat mai multe controverse, Istoria literaturii române o admite pînă la urmă pe cea pe care însuși povestitorul avea s-o menționeze: *Sînt născut la 1 martie 1837 în satul din Humulești, județul Neamțului, Plasa de Sus, din părinți români: Ștefan a lui Petrea Ciubotariul din Humulești și soția sa Smaranda, născută în familia lui David Creangă, din satul Pipirig, județul Neamțului...*

Se împlinesc, dară, 185 de ani, de la nașterea *celui mai autentic și celui mai original produs al poporului*, după cum avea să-l aprecieze la vremea sa, cu ilustra-i competență, profesorul pedagog junimist Constantin Meissner.

Din 1855, odată cu venirea sa la Iași, învățăcel la Seminarul Teologic „Veniamin Costachi” de la Socola și după absolvirea cursului inferior al acestuia, în 1859, fiind hirotonisit *diacon*, Ion Creangă devine ieșean și așa avea să rămînă pînă la sfîrșitul vieții sale, din 31 decembrie 1889, stingîndu-se cu durerea încercată de trecerea neașteptată la cele veșnice a scumpilor săi prieteni, Mihai Eminescu și Veronica Micle, fără a mai putea auzi glasurile zglobii ale copiilor din mahala, care obișnuiau an de an să trecă cu *uratul* pe la dragul lor *moș Ionică*, de la Bojdeucă, ce-i *omenea* de fiecare dată cu un bănuț, nuci și colăci.

După cei 12 ani de *diaconie* la Golia și la alte biserici ieșeane, culminați în 1872 cu excluderea sa din cler, pentru fapte „*necurate*”, Ion Creangă devine institutor și se remarcă prin prinosul de înțelepciune adus la elaborarea unor manuale școlare, între care **Abecedar** sau **Metodă nouă de scriere și cetire pentru usul clasei I primare**, publicat în iunie 1868, fiind foarte mult

apreciat de Titu Maiorescu, folosit apoi în toate școlile românești pînă în 1893(!), precum și *Geografia județului Iași*, fiind apreciată la fel de bine de G. Călinescu.

Manuale școlare elaborate de Ion Creangă

Despre această perioadă avea să-și amintească mai târziu fostul învățăcel, devenit mai apoi cunoscutul scriitor Jean Bart: *Dintre atîția dascăli severi și înăcriți, care mi-au chinuit în orele de clasă zilele copilăriei, îmi apare figura blîndă și jovială a lui I. Creangă, pe care toți băieții îl iubeau. Omul acesta înalt și burtos, veșnic cu surîsul pe buze radia pretutindeni (...) aceeași lumină, bunătate și veselie.*

Crescut în mijlocul lumii satului, pe care o descrie în *Amintiri...* ca nimeni altul: ... *dragi mi-erău șezătorile, clăcile, horile și toate petrecerile din sat, la care luam parte cu cea mai mare însuflețire*, plin de nostalgia acesteia, în 1873, Ion Creangă își caută un loc ieșean mai *cu picioarele pe pămînt*, în care să se simtă *în largul lui*, pe care-l găsește mulțumit în *bojdeuca* din mahalaua Țicăului, de pe versantul Sărării, considerată, în 1933, de către exegetul istoric literar, Nicolae Țimiras: *Bojdeuca era un capriciu de artist, haina unei filosofii de simplitate și nepăsare.*

Nu mult după această *înradăcinare* ieșeană, în 1875, Ion Creangă are șansa legării unei prietenii cu Mihai Eminescu, pe atunci revizor școlar la Iași și Vaslui, prietenie de nezdruncinat în toți anii vieții. Despre toată această sfîntă prietenie ce a înflorit în toată admirația ei vorbesc limpede amintirile junimistului George Panu: *Cîteodată, Creangă și Eminescu dispăreau cîte trei-patru zile (...) cutreierau Galata cu tîrgușorul, treceau înspre bariera Păcurarilor, făceau înconjorul pe la Copou și Aroneanu, dormeau pe o laviță la vreun han sau la vreo crîșmă, mîncău ce găseau și erau fericiți.* Dar cel mai bine se simțeau împreună pe veranda Bojdeucii, *unde sporăvoiau pînă-n miez de noapte, admirînd stelele de pe cerul Șorogarilor și Ciricului, cinstindu-se cu un vinișor rubiniu și înfulecînd din gustoasele plăcinte poale-n brîu, făcute de Tinca Vartic, gospodina casei*, după cum consemnează exegeții săi.

Rod al acestei prietenii frățești cu *bădița Mihai*, Ion Creangă, sfătuit cu multă insistență de acesta, așterne pe hîrtie în stilul său hîtru, inconfundabil, poveștile, povestirile și toate celelalte scrieri *poporane*, acceptă să-l însoțească la ședințele Junimii și în același an, la 1 octombrie 1875, debutează în revista Junimii „Convorbiri literare“ cu povestea *Soacra cu trei nurori*.

Aici, în bojdeuca din Țicău, la îndemnul lui Eminescu, între anii 1875 – 1883, Ion Creangă își scrie întreaga sa operă literară. După plecarea *fratelui Mihai* la București (1877), corespondența pe care au purtat-o amîndoi este pătrunsă de fiorul tainic al despărțirii: *La Iași ninge frumos de*

ast-noapte, încît s-a făcut drum de sanie. Ciricul parcă e mai frumos acum. Vîno, frate Mihai, vîno, fără tine sînt străin.

Bojdeuca lui Ion Creangă din Țicău

Casa V. Pogor – sediul Junimii

După 1883, *semnele unei epilepsii, boală genetică moștenită de la mama sa, Smaranda, își fac tot mai mult simțirea în șubrezenia lui nervoasă; nici apele Slănicului nu mai aveau efect, după cum menționa și eruditul critic literar G. Călinescu în monumentală sa **Istorie a literaturii române de la origini și pînă în prezent** (1941). Și tot el mai adăuga faptul că: *Anul 1889 nu fusese unul bun pentru Ion Creangă. Vestea morții lui Eminescu îl doborîse. Fu văzut plîngînd ca un copil și adormind cu cartea de poezii a lui Eminescu. Presimțirea morții se înnegri și mai tare în inima lui. De acum el se gîndi cu seriozitate la stingere și-ncepu să-și pună întrebări asupra vieții viitoare.**

S-a stins, după cum s-a amintit, la 31 decembrie 1889 și a fost înmormîntat, pe 2 ianuarie 1890, în Cimitirul „Eternitatea“ din Iași.

După trecerea la cele veșnice întreaga operă a lui Ion Creangă a fost periodic reeditată, iar majoritatea povestirilor, poveștilor, amintirilor și scrierilor sale de duh au ajuns în manualele școlare, dar și în universități, instituții și publicații literare, rămînînd astfel în eternitatea lor nemuritoare..

Mai mult de atît, în plin război mondial, la 15 aprilie 1918, Bojdeuca din Țicău a lui Ion Creangă, spre lauda ieșenilor, a devenit primul muzeu memorial literar din România! În anul 2018 Bojdeuca și-a sărbătorit cu fastul cuvenit centenarul ființării, fiind unul dintre cele mai iubite muzee literare românești.

Să ne bucurăm și să ne mîndrim, dară, că la 1 martie anul acesta, odată cu aninarea la piept a tradiționalului Mărțișor, ne vom umple sufletul și cu salba de lumină a celui mai mare Povestitor al Neamului Românesc pe care ne-a lăsat-o ***Ionică a lui Ștefan Apetrei Ciubotarul din Humulești!***

Mihai Caba

Foto: Mormîntul lui Ion Creangă din Cimitirul „Eternitatea“

Rodin și Brâncuși: două vieți, două drumuri, o pasiune

Despre Rodin Brâncuși aflase în timpul studiilor sale la București din povestirile studenților, artiștilor și prietenilor când aceștia se întorceau în țară; toți erau entuziasmați de realizările lui Rodin la Paris! După ce s-a stabilit la Paris în anul 1904, Brâncuși va afla și va vedea în ce consta „revoluția artistică“ a lui Rodin, apărut într-un moment în care sculptura traversa o gravă criză, încremenită în canoane vechi, imobilă și contemplativă. Atunci Rodin a fost cel care și-a asumat rolul de a revoluționa sculptura, dând căldură și mișcare pietrei și bronzului, aducând în prim-plan omul cu sentimentele sale, cu tensiunile interioare, cu trăirile personale... La Rodin totul se mișca, era viu...

Într-un timp relativ scurt, fără a fi preocupat de aceasta, Brâncuși a reușit să fie remarcat de Rodin, mărturie stă cronica Otiliei Cosmuță despre participarea sa la Salonul de toamnă de la Paris din 1906 în care scria că Rodin era încântat de talentul lui Brâncuși^[1].

La intervenția Reginei Elisabeta a României aflată în vizită la Paris și ca urmare a prezentării elogioase a tânărului sculptor făcută de Maria Bengescu și Otilia Cosmuță, Brâncuși a fost angajat de Rodin să lucreze ca practicant în atelierul său^[2]. Până de curând întâlnirea lui Brâncuși cu Rodin nu era pe deplin clarificată. Vasile G. Paleolog menționa în scrierile sale că Maria Bengescu, „ucenica cu sârg și cinstită în ale artelor“ și prietenă a Elenei Văcărescu, fiind „înțelegătoare a geniului lui Brâncuși“ a intermediat întâlnirea celor doi artiști la Meudon^[3]. În schimb, în corespondența și jurnalul Otiliei Cosmuță, și ea aflată în preajma lui Rodin, aceasta a consemnat că se gândește să-l prezinte pe Brâncuși lui Rodin^[4, 5], iar unele documente din arhiva Muzeului Rodin au dovedit că a și făcut-o^[6]. La Rodin Brâncuși a rămas între 24 martie și 27 aprilie 1907 și a fost coleg cu Edward Steichen și cu Henri Coandă, care ne va lăsa mărturie importante despre perioada petrecută împreună, recunoscând că îi datorează lui Brâncuși faptul că a renunțat la sculptură, urmându-și vocația de cercetător și inventator^[7].

În 1907, când Brâncuși a intrat practicant la Rodin, acesta avea dezvoltată o *industrie* de sculptură, fiind copleșit de comenzi din Europa și Statele Unite, astfel încât atelierul său era un furnicar cu mulți elevi care lucrau la modelare, la tăierea marmurei, degroșare și finisare, urmăreau turnarea în bronz și patinarea metalului, iar maestrul își rezervase partea de concepție și de coordonare. Pentru Brâncuși, scurta perioadă petrecută în umbra lui Rodin a fost una de stagnare artistică, însă pentru cei care caută să evalueze cât mai obiectiv legăturile dintre cei doi artiști, această perioadă a avut și un rol benefic pentru viitorul maestru, pentru că l-a ajutat să pătrundă tainele realizării matritelor și a turnării artistice a bronzului, a tehnicilor de finisare, să cunoască lumea selectă care trecea pragul lui Rodin de la Meudon și să fie remarcat de personalitățile vremii. De altfel Rodin îl sfătuisse pe Henri Coandă ca, în cazul în care va avea dificultăți în construirea turbopropulsorului său, să apeleze la abilitățile tehnice ale lui Brâncuși în materie de tâmplărie și turnătorie în metal, iar din relatările savantului Coandă aflăm cât de mult își aprecia acesta elevul^[8]. În momentul în care a înțeles că Rodin nu mai avea nimic de spus în sculptură, că după el toți erau condamnați să-l urmeze încolonați dacă nu provocau o nouă revoluție în artă, Brâncuși a părăsit atelierul maestrului, care în forul lui interior a fost afectat dar l-a înțeles și nu i-a purtat ranchiună. Brâncuși a procedat precum el însuși procedase cu mulți ani în urmă. A rupt legăturile cu sculptura rodiniană și a ales să se întoarcă la formele originare, primitive, când omul în creație era sincer, curat și neatins de civilizația corupătoare; la această întoarcere în timp l-a ajutat și ceea ce văzuse

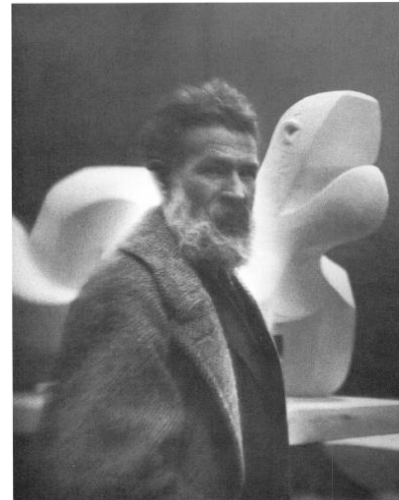
și practicasă în locurile natale, izolate de restul lumii, unde oamenii își manifestau sentimentele prin creație – ornamente, creștături, modelaje, dans, muzică –, nepoluată de dogme și progres.

În ciuda diferenței de 36 de ani care îl despărțea pe Brâncuși de Rodin, analizând traseul vieții lor găsim numeroase asemănări care ne permit a spune că cei doi corifei ai sculpturii au avut destine asemănătoare și nu întâmplător viețile lor s-au intersectat, iar tânărul Brâncuși o perioadă de timp a gravitat în jurul maestrului Rodin^[9, 10, 11, 12].

Rodin, 1893

(fotografie de F. Nadar)

Brâncuși, 1928

(fotografie de A. Kertész)

Rodin și Brâncuși în anturajuri feminine selecte care o includeau pe Otilia Cosmuță
(surse: a/Christina Buley-Urbe, 2013; b/Lucie Delarue-Mardrus, 1938)

Amândoi proveneau din familii modeste, sărăcia obligându-i de mici să muncească din greu pentru a-și câștiga existența. După studii școlare fără performanță Rodin a urmat École Spéciale de Dessin et de Mathématiques [Școala specială de desen și matematică] din Paris, devenită mai târziu École des Arts décoratifs [Școala de Arte Decorative], iar Brâncuși – Școala de Meserii din Craiova, amândoi beneficiind de îndrumarea unor profesori buni. Și Rodin și Brâncuși au practicat diferite meserii care le-au dezvoltat abilitățile tehnice și inventivitatea, Rodin – zidărie și decorațiuni, Brâncuși – tâmplărie, dulgherie, modelaj, tăiere în piatră. Au fost avizi de

lectură, pentru a-și forma un bagaj bogat de cunoștințe necesare unei culturi generale solide. La 37 de ani cei doi cunosc afirmarea internațională în străinătate după câte un mare scandal, Rodin la Exposition du Cercle Artistique [Expoziția Cercului Artistic] din Bruxelles în 1877, cu statuia *Învinsul* (denumită mai târziu *L'Âge d'airain* [Vârsta de bronz]), iar Brâncuși în 1913 la Armory Show din New York, cu *Mlle Pogany*. Și Rodin și Brâncuși au dat 20 de ani din viață pentru a finaliza capodoperele lor, *Poarta infernului* și *Coloana fără Sfârșit*, oglinzi ale temperamentului lor – tumultos și pasional la Rodin^[11], echilibrat și sintetic la Brâncuși. Au suportat cu stoicism umilințe și scandaluri provocate de lipsa de înțelegere a confrăților și a publicului, de invidie, de prostia agresivă, de aplecarea spre bârfă, însă amândoi au rămas neclintiți pe drumul ales în viață. Au fost preocupați de idei, cea a zborului și a Cosmosului. Rodin, preocupat de aștri și de cum se poate ajunge la ei, în 1902 a devenit membrul cu numărul 3.180 al Societății Astronomice din Franța^[13], în schimb Brâncuși era preocupat de zbor în sensul transcendent, de desprindere de sine și de înălțare. Amândoi au trăit pentru sculptură și printre sculpturi și s-au stins în atelierele lor, tot între sculpturi. Au donat statului francez atelierele lor, Rodin direct, bucurându-se de un muzeu care-i poartă numele, organizat în două sedii, Hôtel Biron din Paris și Villa des Brillants de la Meudon, având parte de toate onorurile postume iar Brâncuși prin intermediari, moștenitorii testamentari, mai puțin...

În catalogul *Quatrième Salon de la Jeune Sculpture* [al 4-lea Salon al sculpturii tinere] organizat la Muzeul Rodin din Paris (11 iunie–14 iulie 1952), artistul a publicat *Hommage à Rodin*, care va rămâne un cald și sincer omagiu adus strălucitului maestru Rodin de genialul său elev, o măsură a recunoștinței în artă: „În secolul al XIX-lea situația sculpturii era disperată. Apare Rodin și transformă totul“. Prin el „sculptura redevine umană în dimensiunile ei și în semnificația conținutului ei“^[14].

dr. Doina Frumușelu

Note

- [1] Otilie de Kozmutza, *Un artiste roumain à Paris*, L'Indépendance Roumaine, București, 5 decembrie 1906. Rodin “fait grand cas du talent de Brancusi”.
- [2] C. Brâncuși, *Hommage à Rodin*, in Catalogue Quatrième Salon de la Jeune Sculpture, Musée Rodin, Paris, 1952, p. 22.
- [3] V. G. Paleolog, *Tineretea lui Brâncuși*, Ed. Tineretului, 1967, pp. 140-141.
- [4] Christina Buley-Urbe, *Mes soeurs divines : 99 femmes de l'entourage de Rodin*, Éditions du Relief, Paris, 2013.
- [5] Otilie de Kozmutza, *op. cit.* « J'espère présenter bientôt Brancusi à maître Rodin. »
- [6] *Les funambules de l'affection/ Maîtres et disciples* editată de Valérie Deshoulières și M. Constantinescu, Presses universitaires Blaise Pascal, Clermont-Ferrand, p. 214. Scrisoarea Otiliei Cosmuță către Rodin, 5 ianuarie 1907: "Voilà [...] cher Maître, M. Brancusi, ce jeune sculpteur roumain, [...] venu en véritable apôtre de l'art: à pied."
- [7] V. Firoiu, *Din nou acasă ... Convorbiri cu Henri Coandă*, Ed. Tineretului, București, 1969, pp. 226–229.
- [8] *ibidem*.
- [9] L. Maillard, *Études sur quelques artistes originaux / Auguste Rodin / Statuaire*, H. Floury, Libraire-Éditeur, Paris, 1899.
- [10] L. Riotor, *Auguste Rodin statuaire / L'Œuvre et ses aventures / Rodin dessinateur – Caractères et Projets / Commentaires*, Librairie Léon Vanier, Éditeur, Paris, 1903.

- [11] Musée Rodin / Catalogue sommaire des œuvres d'Auguste Rodin et autres œuvres d'art de la donation Rodin, avec introduction et notices par Léonce Bénédite, conservateur du Musée Rodin, Imprimerie Frazier-Soye, Paris, 1921.
- [12] Auguste Rodin, *L'Art. Entretiens réunis par Paul Gsell*, Bernard Grasset Éditeur, Paris, 1911.
- [13] Bulletin de la Société Astronomique de France et Revue Mensuelle d'Astronomie, de Météorologie et de Physique du Globe, **24**, p. 643, sursa: NASA Astrophysics Data System.
- [14] C. Brâncuși, *op. cit.* "Depuis Michel-Ange, les sculpteurs voulaient faire du grandiose. Ils ne réussissaient à faire que du grandiloquent. Inutile de citer des noms. Au XIXe siècle, la situation de la sculpture était désespérée. Rodin arrive et transforme tout. Grâce à lui, l'homme redevient la mesure, le module d'après lequel s'organise la statue. Grâce à lui, la sculpture redevient humaine dans ses dimensions et dans la signification de son contenu. L'influence de Rodin fut et reste immense."

Nota redacției: Anul acesta se împlinesc 146 de ani de la naștere și 65 de ani de la trecerea în eternitate a lui Constantin Brâncuși (n. 19 februarie 1876, Hobița, județul Gorj – † 16 martie 1957, Paris).

Civilizația s-a edificat prin sacru și nu poate dăinui decât prin sacru

După un migălos proces de restaurare într-un Centru specializat din Craiova, cârja arhierescă rămasă de la Sfântul Martir Antim Ivireanul a fost prezentată cu mare cinstire și multă bucurie în Catedrala Arhiepiscopală din Râmnicul Vlcea. Ziarul LUMINA din 23 februarie 2016 (<https://ziarullumina.ro/regionale/oltenia/carja-arhierasca-a-sfantului-antim-ivireanul-la-catedrala-din-ramnic-109635.html>), dar și alte gazete au publicat poza momentului și, cu toate acestea, din cauza inerției, dar și a fricii de a nu deranja pe nimeni, nici măcar cei cu preocupări în domeniu nu s-au considerat datori ca, în numele adevărului pe deplin vizibil, să semnaleze, măcar, că dubla figură, care simbolizează autoritatea ierarhului, nu poate reprezenta capete de șerpi, așa cum se învață și azi peste tot. Se perseverează într-o eroare care implică răsturnare de sens, pe care am ajuns să o plătim cu această masivă risipire a neamului românesc. Ne trebuie o altă cultură, altfel vom pieri, așa cum ne avertizau încă din anul 1904 Constantin Rădulescu-Motru, împreună cu Nicolae Iorga. Apoi, după tragica scrisoare de adio scrisă în februarie 1942 de Ștefan Zweig, care n-a mai putut îndura o nouă prăbușire spirituală a Europei, prin anul 1950, Albert Camus ne cerea să facem un viguros efort de reîntemeiere spirituală, fără de care toată civilizația europeană va apune. Occidentul a finanțat asemenea eforturi, dar a și trebuit să-și recunoască nereușitele, în mod explicit, față-n față cu cei care, astăzi, scriu romane sau țin conferințe despre sinuciderea Europei.

După cum foarte bine a arătat Sandu Tudor, politicienii nu au pregătirea necesară pentru a elabora soluții de salvare [...]

Față-n față cu grelele noastre probleme de ordin general, sînt obligat să fiu concis și implicit tranșant. Pe scurt, riscăm să devenim o **remorcă antihristică**, așa cum a arătat cu claritate Iulian Capsali cu peste trei ani în urmă (<https://www.actvenews.ro/stiri-politic/Iulian-Capsali-reactie-dupa-noul-scandal-politic-Am-ajuns-gratie-unor-capete-seci-si-a-„elitelor-ariviste-capul-de-pod-al-globalismului-in-spatele-blocului-identitar-Visegrad-cel-care-mai-tine-steagul-Europei-crestine.-Sintem-tradatorii-Europei-148745>).

Asemenea domnului Capsali, domnul avocat Dan Chitic și-a exprimat de curînd temerea că ne aflăm pe punctul de a renunța la ultimele fire de credință și de cultură (<https://culturaromana.ro/dan-chitic-sindromul-afghanistan-sau-despre-iminenta-extinctie-a-lumii-omului-alb/>).

Desigur, se poate obiecta că sînt doar niște păreri personale, dar dincolo de orice evaluare, dincolo de statisticile mai mult sau mai puțin precise, care arată scăderea

încrederii în biserică, trebuie să luăm foarte în serios acțiunile concertate duse împotriva bisericii (https://www.youtube.com/watch?v=JGz_oM3h50E), întrucît urmăresc diminuarea numărului de creștini din România.

Ne aflăm, așadar, în fața unor provocări dure, pline de perfidie și, întrucît istoria nu face prizonieri, pentru a supraviețui în viața creștin-ortodoxă nu putem conta decît pe starea de învingători. În calitate de cercetător, dar și ca descoperitor din mila Celui de Sus, afirm că avem mari șanse de reușită, dar mobilizarea trebuie să ne fie exemplară și generală. În fond, Biserica Ortodoxă este comunitatea de credincioși chemați să-L vestească și ei pe Hristos alături de episcopi și de preoți, de unde și datoria fiecăruia dintre noi de-a ne instrui pentru a fi mereu gata să răspundem și personal la provocările ce se ivesc la tot pasul. În lume vom avea greutăți și uneori necazuri; dar Mîntuitorul ne îndeamnă: ÎNDRĂZNIȚI, iar acest îndemn al Mîntuitorului este pentru fiecare dintre noi (In. 16, 33).

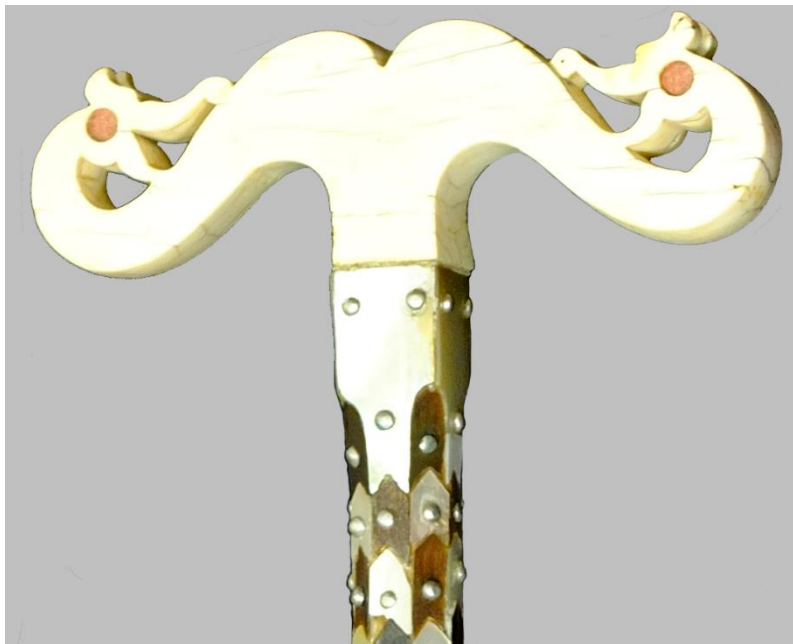
Asemenea Sfîntului Petru, fiecare dintre noi trebuie să se pregătească pentru a păși singur pe valuri. În etapele succesive de învățare, fiecare dintre noi are nevoie de îndrumarea preotului, dar în fața încercărilor, atunci cînd sîntem chemați să mărturisim, trebuie să ne ajutăm între noi, încercînd chiar să ne ocrotim preotul cu pricepere și curaj evanghelic, prin buna cunoaștere și însușire a *Sfintei Scripturi*. Ca și în lumea sportivă, fie că joci șah sau celebrul fotbal, pentru a spera la reușită trebuie să crești în permanență, fiindcă nu oricine spune „Doamne, Doamne“ va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Celui din ceruri (Mt. 7, 21).

Dar pentru a cunoaște și a face cu adevărat voia Tatălui Celui din ceruri învățămîntul religios de toate gradele trebuie să urce încă o treaptă calitativă prin REFUNDAMENTARE, pentru a îndrepta anumite erori strecurate de vrăjmaș în credința ortodoxă. Am tot ignorat aceste erori, crezînd că merge și așa, dar suferințele și toată risipirea noastră de astăzi a fost îngăduită de Dumnezeu pentru a ne spune cu asprime că nu mai avem voie să le tolerăm. **Suferința de azi este plata pentru păcatele delăsărilor noastre**, fiindcă zice Domnul: „Blestemat să fie tot cel ce face lucrurile Domnului cu nebagare de seamă“ (Ier. 48, 11-13). Să reținem: CU NEBĂGARE DE SEAMĂ este un mare păcat. Dar cum Domnul vrea ca păcătosul să se întoarcă de la calea sa și să fie viu (Iez. 33, 11), trebuie să îndreptăm erorile tolerate pînă azi. Din toate cîte vor mai fi fiind, eu susțin:

1. Păstrînd ca model cîrja arhierescă rămasă de la Sfîntul Ierarh Martir Antim Ivireanul, trebuie spus că figurile simbol cu semnificație teologică ale cîrjei arhieresti nu sînt șerpi, fiindcă au urechi evidente, iar în zoologie se arată clar că fără nici o excepție șerpii nu au ureche externă.

2. Capul de lup al Sfîntului Cristofor, de asemenea, este explicat în mod defectuos și ca urmare explicația trebuie reformulată corect.

3. În mod imperativ trebuie denunțat falsul lui Voragine, fals care a răsturnat

întreaga gîndire teologică creștină, deschizînd calea dragonologiei malefice în numele căreia un Bram Stoker a scris „Dracula“ cu prea numeroasele sale ecranizări. Din cauza lor românii sînt desemnați ca vampiri pe unele hărți propagandistice.

4. Trebuie recuperată și semnificația reală a vulturului bicefal.

5. Trebuie ameliorată chiar și semnificația pe care o are astăzi simbolul numit csi-ro.

6. În mod absolut necesar, trebuie dezvoltată în continuare teologia *Psalmului 109*, fiindcă reprezintă temeiul biblic pentru refacerea unității creștine. Dacă Dumnezeu a poruncit o rînduială, cea cu pîine și vin, numită a lui Melchisedec, atunci trebuie să fie o singură rînduială și numai una. Revalidarea *Psalmului 109* de către Iisus Hristos (Mt. 22, 42-46) arată că, pe lîngă criteriile creștine, există și criterii precreștine de unitate religioasă, iar istoria, arheologia și lingvistica oferă dovezile necesare în acest sens. Pentru moment este suficient să reținem faptul că întreaga heraldică indo-europeană și nu numai este dominată de unul și același simbol al hieroglificei Dragon, care se citește identic cu tetragrama sacră YHWH. Am reușit decodificarea ei, după ce am înțeles că litera M din LHM (Elohim) nu este terminație de plural, ci terminația pentru un dual.

Aceste prime îndreptări necesare, dar și altele asemenea lor refac conținutul real al Dreptei Credențe, iar predarea lor la ora de religie va conferi o solidă întemeiere pentru mărturia noastră ortodoxă în lume, fapt ce va conduce în final la unitatea religioasă de care are nevoie astăzi Uniunea Europeană.

În rostire latină NIHIL SINE DEO exprimă convingerea că nimic nu poate fi edificat fără respectarea poruncilor divine, iar acest adevăr a fost confirmat de toate civilizațiile lumii așa după cum a dovedit renumitul istoric Arnold J. Toybee. **Istoria bine susținută de arheologie dovedește că civilizația umană s-a născut prin sacru și nu poate dăinui decît prin sacru.** Este adevărul care poate întoarce tăvălugul secularizant al neomarxismului, dar temeiurile ortodoxe trebuie mărturisite permanent cu credință și bună întemeiere documentară, folosind mai ales informația primară.

Tăvălugul nefirescului care tot vine spre noi poate fi oprit, după înțelepciunea rămasă din strămoși, **buturuga mică răstoarnă carul mare**, dar trebuie să fim puternic uniți întru Hristos, dar

și în credința reușitei noastre. Ca urmare, mai mult decât o rugămintă, chiar cerere vă adresez să verificați, la nevoie să îndreptați, dar să continuați cu puteri întinerite cele începute de mine.

Vom izbîndi, fiindcă, după cum se vede, cei cu rugul Inchiziției, cei cu ghilotina sau cei cu jaful colonial și neo-colonial nu pot edifica o civilizație, dar credința în Tatăl-Fiul-Sfîntul Duh poate. Trebuie și putem depăși erorile de pînă acum. Explozia informațională este de partea propășirii prin desăvîrșire (Mt. 5, 48). Să nu-i mai luăm în seamă pe cei ce ne descurajează direct sau indirect. Să nu ne mai îndoim de noi înșine. Nu mai putem fi doar căldicei.

[...] Ajuțați de înțelepciunea curajoasă a Academiei Române (<https://www.youtube.com/watch?v=LRvxq0EmW0g>), precum și de gîndirea deschizătoare de drum a lui Sandu Tudor (cf. *Universalism românesc*, care trebuie aprofundat la cursuri), Biserica Ortodoxă Română se poate reconsolida în fața provocărilor actuale [...] Sînt tot mai mulți cei care Îl caută pe Dumnezeu, sînt tot mai mulți cei care caută Ortodoxia, dar așteptările și speranțele lor se cer a fi bine și solid întemeiate pentru a rezista la ademenirile, dar și la șantajul celor deveniți legiune, legiuni.

Pînă la urmă sîntem primii care putem gîndi proiectul ortodox al unei globalizări pe temeinice coordonate ortodoxe. Concepția noastră de viață este hristocentrică, așa că pe baza ei trebuie să explicăm întregul trecut al lumii și tot în numele acestei viziuni hristocentrice trebuie să gîndim și să edificăm viitorul nostru în context european.

Repet cu toată convingerea că șansele sînt de partea noastră, dar cum nimic nu vine de la sine trebuie să conlucrăm cu toții, fiecare după puteri. Am fost învățați sistematic să ne ferim de cei ce fac prozelitism pentru alte denominațiuni, adică să fugim de ei, deși în mod corect ar trebui să fim suficient de bine pregătiți pentru a-i întoarce pe aceștia la Ortodoxie.

George Liviu Teleoacă

DRAGON, MORMÎNTUL
EPISCOPULUI ILARION,
decedat în 1845

(Vedeți:
<https://bit.ly/3JOORME> și
<https://bit.ly/3IsDjic>).

[Corpus de citate]

1) *Franța și Europa vor trebui să creeze o nouă civilizație, sau să piară. Însă o civilizație nu se face bătînd din palme. Ea se face prin confruntarea ideilor, prin sîngele spiritului, prin durere și curaj.* (Albert Camus, *Ecrites politiques*,

Gallimard, 1950).

2) [...] *totuși, acest studiu ignoră obstacolele care împiedică circulația ideilor. Depășindu-le trebuie să consolidăm acea conștiință culturală comună fără de care Europa ar fi în pericol să-*

și piardă identitatea, devenind doar o piață mare. Prin urmare, **trebuie să găsim direcții** pentru a edifica cultura europeană astfel încât cooperarea să se ridice mai presus de schimburile întâmplătoare. Acesta este motivul pentru care tratatul privind Uniunea Europeană, semnat la Maastricht, în 7 februarie 1992, a admis pentru prima dată în mod explicit că **dimensiunea culturală devine hotărâtoare** pentru a se ajunge la o uniune adevărată între cetățeni și ca să se creeze **sentimentul de apartenență comună**. Cel mai important factor al schimbării poate fi implicarea intelectualilor și a oamenilor de cultură rămași de prea mult timp în afara construcției europene (J. Delors, 1997).

3) Constantin Rădulescu Motru (v. art. **O scrisoare către „ActiveNews“** al aceluiași autor în nr. 32 / 2022 al revistei).

4) Sandu Tudor, **Universalism românesc**, Editura EIKON, 2016 (v. art. **O scrisoare către „ActiveNews“** al aceluiași autor în nr. 32 / 2022 al revistei).

Daunele ascunse ale campaniei de vakseenare

În România, dată fiind concentrarea pe vakseen, ca formă exclusivă de combatere a plandemiei, a fost atacată chiar și speranța la viață a omului de rând, întrucât tratamentele și medicamentele anti-virale eficiente au fost eliminate din spitale și, respectiv, din farmacii, în baza unor protocoale medicale care au interzis toate procedurile și medicațiile, cu excepția vakseenului și a brandurilor de medicamente „recomandate“ prin protocoale (și, evident, extrem de scumpe). Tratamentul precoce, prin medicii de familie sau în ambulatoriile clinicilor sau ale spitalelor, a fost dezavuat, în favoarea tratamentului în spitale (ilegal și iresponsabil reorientate către „tratarea“ bolii c... -19, în ciuda lipsei de specializare și a personalului dedicat bolilor infecțioase).

De asemenea, efectul psihologic negativ a fost major. Populația a fost terifiată de ideea că boala este fatală și că nu există medicamente sau proceduri medicale eficiente, cu excepția vakseenurilor și a brandurilor de medicamente (evident, extrem de scumpe) „recomandate“ de protocoale.

De asemenea, populația a văzut permanent în mass-media că spitalele sînt supra-aglomerate, ba chiar sufocate de cazuri grave (situația reală fiind cu totul alta, cu mult mai puțin terifiantă) și că secțiile de terapie intensivă (ATI) iau foc, la propriu, iar asta nu s-ar fi întîmplat din cauza improvizărilor și a incompetenței, ci pentru că o mare parte a populației „medievale“ ar fi refuzat vakseenarea imperativă (adică, pe românește, violul sanitar).

Populația, din aceste cauze, a evitat spitalele, medicii de familie și clinicile și, în plus, o mare masă de oameni și-au agravat starea de boală prin împovărarea emoțională suplimentară cu această spaimă artificial creată și întreținută. Au fost decese din frică, la propriu, și nu puține.

Toate acestea au fost făcute posibile doar pentru promovarea unui ser experimental, a cărei eficiență în combaterea pandemiei s-a dovedit a fi inacceptabil de redusă. Beneficiile acestui ser experimental au fost cu mult mai mici decît pierderile și, mai ales, decît riscurile pentru sănătatea publică și pentru integritatea genomului uman.

În altă ordine de idei, România a pre-cumpărat 120 de milioane de doze de vakseen, dintre care 20 de milioane au fost efectiv recepționate.

Recent, un milion de doze au fost date la distrugere ecologică, întrucît au expirat. Încă 5 milioane expiră în martie 2022. Prețul acestor doze inutile cumpărate, cu tot cu costurile logistice (depozitare în facilități criogenice, transport, manipulare și distribuție pe centre de vakseenare), depășește 90 de milioane de euro.

Cu acești bani s-ar fi putut construi cel puțin trei spitale regionale noi, care nu ar mai fi avut riscul de infecție nozocomială (cu care pacienții se aleg după internarea în spital, cu consecințe uneori fatale).

Nimeni, pînă acum, nu și-a cerut scuze pentru asta – și nu o va face. Dimpotrivă, asistăm acum la operațiunea de camuflaj a adevăraților vinovați și la jocul acestora la offside – țapii ispășitorii vor fi marcați cu punctul roșu al laserului opiniei publice, care se va năpusti asupra lor, ratînd sepiile ascunse în spatele pîclei care se creează azi, prin prelungirea inutilă a stării de alertă. Dar, unii dintre noi vor rămîne, totuși vigilenți. În plus, jocul la offside este imprevizibil – nu se știe cine vor fi țapii. Ar putea fi oricine...

12 făurar 2022

Gheorghe Piperea

(Sursa: <https://josbotnita.ro/gheorghe-piperea-daunele-ascunse-ale-campaniei-de-vakaseenare/>).

Marea Resetare – minighid pentru naivi (I)

De aici încolo, încotro?

„Țărănoii se îngrașă, ba se mai și înmulțesc! O, nu!”

Marea Resetare ([The Great Reset](#)) este un proiect finanțat masiv, ambițios pînă la disperare, și coordonat internațional, condus de cîteva dintre cele mai mari [corporații](#) multinaționale de pe planetă, alături de mari [jucători financiari](#), și desfășurat de organisme ale statului și ONG-uri cooperante. Filosofia lui este o combinație de literatură SF de secol XX, afișe sovietice idilice aduse la zi, pasiunea obsesivă a unui contabil deranjat mintal și dependent de jocuri de noroc – plus o versiune modernizată, digitală, a concepției „destinului manifest” (credița că Statele Unite au un drept natural, dat de Dumnezeu, deci sînt „predestinate”, să își impună tiparul de civilizație în Occident – n.t.).

Motivul matematic pentru Marea Resetare ar fi acela că, mulțumită tehnologiei, planeta s-a micșorat, iar modelul expansiunii economice infinite a eșuat (vezi [aici](#)) – dar, firește, superbogații vor să rămînă în continuare superbogați, deci au nevoie de un miracol, de încă o bulă speculativă pe piața titlurilor de valoare (vezi [aici](#)), plus un sistem cu precizie chirurgicală de gestionare a ceea ce ei consideră că ar fi „resursele lor limitate”. Ca urmare, își doresc cu disperare o bulă de piață care să furnizeze creștere economică din nimic – la propriu –, în același timp în care ei încearcă să-i convingă pe „țărănoii” să strîngă cureaua, printr-un efort care începe cu „modificarea comportamentală”, adică un alt mod de a spune că vor să schimbe, să „reseteze”, sentimentul „țăranului” occidental că ar avea dreptul la standarde ridicate de trai și la libertăți (vezi cumplitul „privilegiu”).

Motivul psihologic pentru Marea Resetare este teama de a nu pierde controlul asupra proprietății, asupra *planetei*. Dacă ai o avere de miliarde și te joci cu trilioane, bănuiesc că percepția asupra realității ți se schimbă și tot ce se află mult mai jos decît tine arată în ochii tăi ca un mușuroi de furnici care există *pentru tine*. Doar furnici și numere, *activele tale*.

Așadar, scopul practic al Marii Resetări este să restructureze fundamental economia lumii și relațiile geopolitice, pe baza a două ipoteze: una, că fiecare element al naturii și fiecare formă de viață fac parte din inventarul global (vezi [aici](#)) gestionat de statul presupus binevoitor, care, la rîndul lui, este deținut, prin intermediul tehnologiei, de cîteva oameni deveniți brusc binevoitori, și a doua, că tot acest inventar trebuie să fie strict contabilizat, adică să fie înregistrat într-o bază de

date centrală, să poată fi citit cu un scanner și identificat cu ușurință și să fie gestionat de Inteligența Artificială (AI), folosind cea mai recentă „știință“. Obiectivul este să se contabilizeze, iar apoi să se administreze și să se controleze eficient *toate* resursele, inclusiv oamenii, la o scară fără precedent, cu o anxietate și o precizie digitală fără precedent – totul, în timp ce stăpînii continuă să ducă o viață de răsfaț, bucurîndu-se de vaste petice de natură conservată, eliberate de orice „țărănoi“ suverani inutili și de imprevizibilitatea lor. Lumea regelui este mult mai previzibilă și mai relaxată, cînd haosul subiectivismului uman este ținut strașnic în frîu.

În plus, ca avantaj secundar potențial bănos, cîteva din aceste „active“ strict gestionate pot fi și transformate în instrumente financiare care să fie tranzacționate. Să înceapă jocul!

Cu alte cuvinte, este un feudalism global „eficient“, care merge mult mai departe decît frățînele său medieval, căci scannerul este atoatevăzător: orice om, orice mineral și orice boabă din pădure (vezi [aici](#)) are o etichetă digitală prin care i se urmărește orice mișcare. În acest cadru general, fiecare „țaran“ are o funcție care nu derivă din misterul vieții și nici din chemarea lui interioară, ci de la Inteligența Artificială, maestra eficienței și slujitoarea regelui. În situația ideală, „țărării“ pot fi convinși că așa este bine pentru ei (sau așa este necesar din rațiuni de siguranță, vezi „urmărirea contactelor“) și că așa arată progresul și fericirea – dar dacă nu, mai există și alte metode, de la violența clasică la închisorile virtuale (vezi [aici](#)) la „pastilele de moralitate“ ([aici](#)).

Reforma în chestiune este menită să dea peste cap toate domeniile vieții, la scară planetară – guvernare, relații internaționale, finanțe, energie, mîncare, medicină, slujbe, planificare urbanistică, imobiliare, aplicarea legii, interacțiunile umane – și începe cu schimbarea modului în care ne vedem pe noi înșine și raporturile noastre cu lumea. De remarcat că intimitatea persoanei este un enorm spin în ochiul colectiv al „granzilor“ care plănuiesc Marea Resetare – în timp ce eu scriu aceste rînduri, ei deja împing insistent în mass-media ideea frumos ambalată cum că intimitatea personală ar fi pur și simplu un concept depășit, mai ales cînd vine vorba de fișele medicale ale oamenilor, cîh!, și că pur și simplu nu putem progresa mai departe către viitorul luminos dacă năvingii ăștia insistă să se agațe de intimitatea lor și de viața lor privată.

Voi trece pe scurt în revistă diversele elemente ale acestei reforme alunecoase – aveți puținică răbdare – dar, ca să sintetizez, rezultatul final dorit este o bandă transportoare globală, gigantică și mohorîță, extrem de strict controlată, pe care se mișcă tot și toate, și unde intimitatea este monumental de scumpă, disidența de neconceput, iar supunerea spirituală obligatorie. Ca o realitate indusă nonstop de medicamente psihotrope, atîta doar că medicamentele sînt și chimice, și digitale, și ambele raportează înapoi navei-mamă tot ce faci tu, care atunci poate să te pedepsească pentru comportamentul tău necorespunzător, blocîndu-ți accesul în anumite locuri, de exemplu, sau punînd poprire pe contul tău bancar digital – eventual fără niciun fel de intervenție umană.

Astfel, la un nivel senzorial – căci se raportează la bani și putere –, această bandă transportoare este o tentativă a celor superbogați de a-și organiza și monetiza „activele de capital“, inclusiv ființele umane – mai eficient ca oricînd altădată. La un nivel teologic, inițiativa este modelată de *transumanism*, un sistem formal de credință avînd la bază un sentiment patologic de dezgust în fața oricărui lucru *natural* – și, drept rezultat, concepția că formele de viață *biologică* sînt ca niște roboți defecti, pe care le aducem la perfecțiune – perfecțiunea din mintea ucigașilor în serie, prin fuzionarea lor cu mașinăriile, într-un mod care redefinește semnificația lui „a fi viu“ și sfidează moartea înșăși.

Aș vrea să accentuez că nu trebuie să subestimăm niciodată importanța sentimentelor subiective și a teologiei, în efectul pe care acestea îl produc asupra evenimentelor istorice. Toată istoria noastră este o sumă a alegerilor subiective – unde opțiunile celor cu mai multă putere și

ambitie cîntăresc mai mult. Iar reforma religioasă, care de regulă izvorăște din preferința subiectivă a diverși indivizi care dispun de putere pentru cum ar trebui să arate „ imaginea de ansamblu“, a fost o forță motrice a schimbărilor de anvergură, sociale, economice și culturale, pe această planetă, timp de secole. Ce vedem noi aici, acum, este *o nouă religie* – și oricît mi-aș dori să cred în curățenia și caracterul rațional al sistemului, la nivelul mai înalt *nu* avem de-a face cu o tentativă rațională, științifică, onestă și binevoitoare – sau măcar bine-intenționată, chiar dacă greșită – de a face lucrurile să fie mai bune. Cînd vine vorba de creierele din spatele Marii Resetări, avem de-a face cu o combinație între lăcomia standard și patologia emoțională a unor oameni nebuni, fără astîmpăr și putrezi pînă în măduva oaselor, speriați că nu-și vor putea păstra proprietățile în această nouă eră și care își detestă natura biologică, dorindu-și să fie zei.

Din nefericire, demenții sînt bogați și bine conectați și pot să plătească milioane de trepăduși care să ticluiască o prezentare rațional convingătoare, agreabilă, cu fața spre exterior, despre noua lor religie. Și să mituiască mass-media. Și pe politicieni. Și pe universitari. Și pe organizatorii de campanii. Și organizațiile nonprofit. Și să nu-i uităm pe frățiorii mei, artiștii, care, muritori de foame și din lipsă de demnitate, vor crea atunci reclame splendide, dibace, emoționante, pentru orice le aduce un ban. Iar în clipa cînd cercul s-a închis, avem o opinie publică nou-nouță și, teoretic, sîntem tot o „democrație“! Ce bine ar fi dacă conspiraționiștii ăștia ar dispărea de tot...

Bun, deci cine sînt cei care conduc toate acestea și cît de coordonat este efortul lor?

După cum arată lucrurile, s-ar părea că sînt suspecții de serviciu: marii capitaliști ai lumii, dinastiile bogate istoricește din părți diferite ale Pămîntului, membri ai unor monarhii seculare sau religioase, miliardari etc. – cu alte cuvinte, oamenii care au destui bani încît să li se pară că lumea aceasta este a lor, acei 0,0001%, și poate chiar și cei aflați imediat sub ei, care își doresc să se miște în sus. Unele figuri ne sînt familiare, pe altele nu le-am văzut niciodată.

Evident, ei nu sînt o masă monolitică și sînt convinsă că nici nu sînt întotdeauna de acord unii cu alții în toate privințele și probabil se concurează între ei cine să ajungă să înfulece mai mulți „țărani“. Există cu siguranță o rivalitate între elitele americane și cele chineze, de exemplu, sau între cele americane și cele ruse – precum și între diferiți superrechini individuali.

Dar una peste alta, chiar și în timp ce se concurează reciproc, ei au interese comune și mesaje comune, și există mai multă camaraderie strategică și mai mult teren comun între ei decît între oricare dintre ei și oricare dintre „țărani“. De pildă, niciunul dintre ei nu este probabil să respingă ideea de creare a unei noi clase de active financiare din care ei să scoată bani! Pe deasupra, ei mai au și sfătuitoari – care, la rîndul lor, se concurează reciproc pentru plata cea mai grasă, încercînd să-și impună propriile idei. Totul subiectiv, dar și coordonat la modul extins – și costisitor – în domeniile lor de interes comun.

Iar la ora actuală, conceptul „învingător“ al zilei pare să fie o lume plină cu abrevieri: AI, 5G, IoT și așa mai departe. O lume în care banii sînt digitali, mîncarea este crescută în laborator și totul este numărat și controlat de monopoluri-gigant, iar oamenii sînt în mare măsură lipsiți de liber-arbitru. O lume în care fiecare element de natură și fiecare ființă vie este fie o gazdă de *date*, fie o sursă de energie – sau amîndouă. O lume în care fluxul existenței cotidiene a „țărănilor“ este microgestionat de Inteligența Artificială în permanentă stare de monitorizare și îmboldire, care îți înregistrează gîndurile și sentimentele înainte măcar ca tu să ai șansa să ți le asumi. O lume în care viața însăși se vede externalizată în sarcina mașinăriei, iar ființa umană rămîne practic un veșmînt de carne.

Sigur, eu *nu* cred că exact această viziune se va materializa în întregime. E foarte probabil să implodeze înainte de-a ajunge la jumătatea drumului pînă acolo – iar unele dintre lucrurile pe

care tocmai le-am descris nu sînt altceva decît imagini din reveria unei minți foarte defecte. Dar nebunii care au putere *chiar* își dau toată silința să facă din acest coșmar o realitate. Așadar, pericolul nu e să ne vedem luați pe sus de o Inteligență Artificială devenită brusc conștientă de sine, ci constă în perturbarea vieții normale și în nenorocirea cumplită pe care nebunii pot s-o provoace minților și trupurilor noastre, în graba lor de a împărți lumea în bucățele, folosind diverse sloganuri convenabile cum ar fi „criza sănătății globale“ sau „schimbările climatice“.

Și da, există categoric coordonare și continuitate, așa cum există continuitate în dinastii și tendințe filosofice. Unele elemente sînt mai efemere, altele, mai concrete. Pe partea efemeră, viziunea „creierelor resetării“ are legătură cu ideile futuriste atît de populare la începutul secolului al XX-lea, cu visul unui monopol corporatist mondial pe care s-a întemeiat Revoluția Bolșevică din 1917 (citiți [Wall Street și Revoluția Bolșevică](#)) și cu dorința arzătoare generală de control asupra lumii prin intermediul tehnologiei – lucru care s-a mai încercat (fără succes) și în Uniunea Sovietică, în anii 1960, folosindu-se un limbaj foarte similar celui de azi. Pe partea concretă, Marea Resetare – care, apropo, este foarte bine coordonată, pînă într-acolo încît atît Biden ([Build Back Better](#)), cît și Boris Johnson ([Build Build Build](#)) folosesc aceleași cuvinte codificate puse în circulație de Forumul Economic Mondial ([How to build back better after-covid 19](#)) – este o ramificație a eforturilor postbelice, după al doilea război mondial, de a menține o balanță „corectă“ de putere în lume, cu grupurile de interese financiare „corecte“ culegînd roadele.

Limbajul „durabilității“/„sustenabilității“, care constituie un stîlp de bază în arsenalul de marketing al Marii Resetări, a fost inițial creat ca parte din variatele programe ale Națiunilor Unite – cum ar fi [Agenda 21](#) și [Agenda 2030](#) și sînt sigură că, în timpul producerii acestor programe, ambele elemente – conspirație și bunăvoință – au fost prezente. Ambele agende sînt seturi de documente extrem de seci și de plictisitoare despre managementul resurselor și justă împărțire, care sună de parcă au fost redactate de un devotat profesor sovietic obosit, avînd o bună cunoaștere a termenilor birocratici, și scrise în cea mai mare parte ca să justifice salariile birocraților și existența Organizației Națiunilor Unite.

Interesant la aceasta din urmă este că, de regulă, ONU nu folosește la nimic: oamenii se adună, discută, încropesc niște documente lungi și înțesate de termeni funcționărești și publică niște rezoluții fără caracter obligatoriu – după care nu se întîmplă nimic esențial. Dar nu și de data asta. Nu și acum. Programul a demarat! Deci, trebuie să fie important pentru cineva care plătește. Și da, sînt cinică. În tot ce se întîmplă, există întotdeauna o combinație de bune intenții, lăcomie, ambiție, relații personale, interese financiare, amăgiri și așa mai departe. Politicienii discută cu magnații financiari, generalii discută cu politicienii, cineva este unchiul cuiva și uite așa se rezolvă problema. Din păcate, cu cît comunicarea de sus în jos a mesajului este mai puțină, cu atît abundă propaganda, cu atît scade valoarea bunelor intenții și cu atît le vine mai ușor ticăloșilor să impună absurdități flagrante.

Și, bineînțeles, inițiativele de asemenea anvergură pot să treacă prin „stadii de planificare“ foarte lungi și discrete, în timpul cărora ideile dorite sînt plantate în capetele celor care trebuie, prin conversații private, întîlniri în grup restrîns, studii de cercetare finanțate, conferințe patronale și altele asemenea. Așa că, în momentul cînd se apasă pe butonul trecerii la acțiune, ai sentimentul că tendința deja s-a instalat. Și dați-mi voie s-o repet din nou: totul în istorie este rezultatul unor alegeri subiective făcute de oameni subiectivi. Felul în care se întîmplă *totul* în istorie este că oamenii se adună, hotărăsc ce vor să facă – și o fac. Atunci cînd oameni importanți acționează, impactul este mai vizibil. Așadar, într-un fel, totul este o „conspirație“, pentru că totul vine prin intermediul voinței umane. Și deseori, oamenii importanți își acoperă faptele, ceea ce n-ar trebui să fie o idee radicală.

Și da, în momentul de față, cei mai importanți deținători de putere din Occident și-au dat seama că are mai multă eficiență a costurilor pentru ei să se mulțumească doar să mituiască mass-media „care contează“, pe oamenii de știință, pe universitari, pe politicieni, ba chiar și „opoziția controlată“ – și să-i pună *pe ei* să-i convingă pe „țărănoi“, decît să se pună cu biciul pe toți și toate, și să-i mîne cu forța.

Și apropo, deși vârful acestui turn chiar este pe bune o conspirație – în sensul că este un efort coordonat, în care creierele din spatele lui acționează în general aliniat unele cu celelalte, fără a-și dezvălui adevăratele țeluri pe termen lung în fața „țărănilor“ –, restul turnului este probabil alcătuit din materie umană uzuală, multiplicată de absența demodatului simț moral al responsabilității. Materia umană uzuală este o amestecătură pestriță de ambiție, escrocherie, lăcomie, nepăsare, aroganță și chiar bune intenții. Cu cît te apropii de treapta de jos, cu atît găsești mai multă ignoranță și mai multe bune intenții, pentru că majoritatea oamenilor chiar cred că fac bine – ceea ce nu schimbă, însă, tragica traiectorie a cavalcadei „resetării“.

Ok, dar stai puțin, nu cumva există o criză reală, iar bogații s-au trezit din amorțeală pentru că vor să trăiască? Dacă, cumva, nu e nicio conspirație ca atare, ci pur și simplu au înțeles că planeta e praf, iar acum vor să rezolve problema suprapopulării și cea a poluării, pentru că realmente există prea mulți oameni pe planetă, care consumă cu toții prea mult și poluează peste măsură? Despre asta ce mai spui?

Îmi pare bine că ați întrebat, hai să discutăm despre asta.

Este absolut adevărat că abordarea eminentemente utilitaristă și insensibilă, la adresa naturii, la adresa vieții și a altor ființe însuflețite, a fost extrem de distructivă – distrugerea cea mai imediată și cea mai vizibilă fiind externalizată „țărilor din lumea a treia“ și oamenilor mai puțin norocoși financiar din Occident. (Vezi gropile de gunoi, zonele cu cancer endemic, alimentele non-organice încărcate de otrăvuri). Adevărat, consumismul masiv și răspîndirea obiectelor de unică folosință (aduse nouă cam de aceiași care acum ne dojenesc pentru consumism) au produs o sumedenie de belele. Adevărat, oceanele noastre sînt pline de plastic, la fel ca plămîinii noștri și numărul cazurilor de boli cronice crește exponențial și multe specii mor încet. Adevărat, solul nostru, lucrurile pe care le mîncăm și corpurile noastre sînt înțesate de glifozat extrem de toxic. Adevărat că, de obicei, trec zeci de ani între momentul cînd fabricanții își dau seama de toxicitatea produsului lor și momentul cînd a spune acest lucru cu glas tare încetează să mai fie o teorie a conspirației.

Adevărate toate. Dar tot atît de adevărat este că oamenii care arată cu degetul spre relele sociale și ne spun că avem nevoie de o Mare Resetare fac parte din aceleași tabere și filiații care au provocat aceste rele de la bun început. Adevărul este că, dedesubtul limbajului din broșurile lor de marketing, există toxicitate și haos care depășesc cu mult realitatea noastră de azi. Așadar, sînt fie idioți, fie mincinoși – și mă tem că ultima variantă e cea valabilă. Oricît de bogați ar fi, nu au nici cea mai palidă umbră de îndreptățire morală să repare ei *orice* de pe lumea asta! Și indiferent *ce* am alege noi să facem ca să ne vindicăm relația cu natura și relațiile dintre noi, categoric nu poate fi tehnofascista și neofeudala Mare Resetare.

O metaforă: dacă liderul Partidului Violatorilor ar veni cu o Platformă contra Violului, care n-ar stopa violul, ci ar reboteza însuși actul siluirii, spunînd că, dacă folosești un dildo roz făcut din plastic reciclat, ca să execuți penetrarea, atunci nu este viol... chiar l-ai crede că promovează pe bune o platformă împotriva violului?!

Deci nu, nu ei sînt oamenii care să fie în frunte și să ne arate calea (uitați-vă puțin pe ideea asta despre „gunoi în spațiu“, [aici](#)). [...]

Vorbind despre soluții, există destui activiști și lideri locali, cum ar fi Vandana Shiva, de exemplu, care propun moduri de vindecare a relației noastre cu natura. Există avertizori de integritate. Există avocați care se luptă cu giganții corporatiști și uneori câștigă. Există medici care își riscă întreaga carieră ca să-i apere pe pacienți. Există fermieri locali. Există artiști care își dezgolesc sufletul. Există rostitori ai adevărului. Există demnitate și există respect, dacă insistăm asupra lor. Eu cred că soluțiile bune pe termen lung vin din cinste și pace interioară și că fiecare dintre noi posedă acel geniu unic care ne ajută să ne găsim piesa noastră din puzzle, care în cele din urmă va vindeca lumea.

În ce privește ideea că ar fi prea mulți oameni pe planetă, eu cred că pînă și *asta* este o invenție abilă. De fapt, Vandana Shiva a făcut o analiză a agriculturii industriale în comparație cu cea locală, din punctul de vedere al cifrelor și se pare că am fost mințiți și de Marii Agricultori în legătură cu importanța lor. De asemenea, cea mai mare „problemă demografică“ din Occident la ora actuală este numărul crescînd de bătrîni față de cel al tinerilor. Și chiar și în „lumea în curs de dezvoltare“, tendințele par să fie diferite de ceea ce sîntem învățați să credem (vezi [aici](#)).

Mai mult decît atît, planeta are destul pentru toți, iar motivul care face să ne confruntăm cu penurie este din cauză că acel grup de 0,0001% controlează *foarte multe*. Ironic, ei sînt aceiași oameni care se tem că nu este destul, împingînd în față ideea de suprapopulare – adeseori, în același timp în care se reproduc cu mult entuziasm – și infectînd mințile tinere cu această idee, în asemenea măsură încît acum, unii oameni din clasa mijlocie nu vor să mai aibă copii, „ca să salveze planeta“. Cît de dementă vi se pare povestea asta?!

Și da, ideea de suprapopulare îi îngrijorează pe lideri de cîteva decenii. Eu aș spune că, din cînd în cînd, temerile lor au avut nuanțe de eugenie (vezi, de exemplu, [Kissinger Report](#) din 1974, care se laudă că i-a „stimulat material“ pe bărbații din India să-și facă vasectomie). Și nu, n-ar fi o nebunie totală să afirmăm că eugenia nu a dispărut de tot, de cînd Hitler i-a compromis numele, și că *oricine* se crede stăpînul lumii probabil nu s-ar codi prea mult să aplice un management mai chirurgical al tendințelor demografice.

Pot să citesc gîndurile oamenilor de soiul ăsta? Nu, nu pot. Nu pot spune cine și ce crede cu exactitate și, din fericire pentru mine, nu sînt invitată la întîlnirile lor – dar cînd și cînd, personaje publice ca Bill Gates sau Prințul Charles spun lucruri care sună de-a dreptul hitlerist și chestia asta mă pune pe gînduri. În plus, nu mi se pare peste măsură de șocant, pentru că natura umană nu s-a schimbat de pe vremea cînd eugenia era admisibilă social în sînul „societății respectabile“. Așadar, teoria mea este că unii puternici ai lumii sînt cu adevărat ticăloși, întruchipări ale răului și că se joacă probabil cu eugenia, pe cînd unii sînt probabil doar nepăsători, pur și simplu lor le este indiferent ce doresc „țărani“ dar, din punctul meu de vedere, puțin îmi pasă dacă sînt una sau cealaltă. Răi sau indiferenți, eu nu vreau ca ei să-mi distrugă lumea. Cer prea mult?

Jobul meu e să distribui otravă.

Boala mea

Este ura față de formele de viață biologice.

Ei zic că sînt bolnav la cap

Dar eu sînt cel mai întreg la minte dintre toți.

Îmi zic că sînt un ucigaș nemilos,

Un sadic, un robot, un rege.

Dar eu nu sînt decît perfecționist.

Jobul meu e să împrăști otravă.

Religia mea este

*Ura față de formele imprevizibile.
Otrava mea te va găsi
În cuvinte,
În apa pe care o bei,
În mâncare,
În aerul pe care-l respiri,
Într-un fel sau altul,
Te va găsi.
Jobul meu e să distribui otravă.
Un job foarte practic.
Cu plăcere.*

Tessa Lena

(Sursa: [CrossRoads Analize](https://crossroads.ro/analize) 17 ianuarie 2022. Traducere după <https://tessa.substack.com/p/great-reset-dummies> <https://reactionarii.home.blog/2022/01/17/marea-resetare-minighid-pentru-naivi-i/>). Am corectat tacit erorile de punctuație. Ultima dată de accesare a trimiterilor incluse în articol este 21 februarie 2022. (M. F.).

Limba ca o taină (3)

Deloc încremenită, înțeleaptă, primitoare însă cu măsură, limba română a traversat admirabil secolele. Între altele, și-a adaptat gramatical-semantic împrumuturile neologice căci a evoluat și evoluează mereu atentă la schimbări și „provocări“ ca orice ființă vie. Voi analiza spre ilustrarea acestor calități două sinonime din limba actuală: *dar* și *cadou*. Sinonimia celor doi termeni nu poate fi decât parțială, asemenea majorității situațiilor în care vorbitorii decid păstrarea în uz a câte unui nou venit spre îmbogățirea moștenirii, nicidecum spre a-l elimina pe cel mai vechi.

Substantivul neutru *dar* e străvechi. Mihai Vinereanu îi precizează în *Dicționarul*¹ său originea traco-dacă, presupunându-i ca rădăcini protoindoeuropene **do-*, *də-*, *dəu-*, *du-*, care au generat și verbul (a) *da* și o formă nominală **dōro-m* „dar“, fără răspîndire în limbile slave, din care nejustificat dicționarele uzuale actuale, rămase tributare unui ridicol complex sursologic, îl consideră împrumutat în românește (de exemplu DEX-ul din sl. *darŭ*).

Diferențele semantice sînt clare oricărui vorbitor / cititor, începînd cu simpla răsfoire a unui dicționar explicativ și a unei gramatici. Astfel, pentru cuvîntul arhaic se consemnează expresiile *în / de dar*, *a avea darul vorbirii / preoției / beției*, *Sfintele Daruri* etc. precum și o multitudine de derivate: (a) *dărui*, *dărui(ă)*, *nedărui(ă)*, *dare* (cu expresia *dare de mîna*), *dărnice*, *darnic*, (a) *reda*, *redare*, (a) *preda*, *predare*, *dator*, *datorie* etc. Mărturisind străvechimea vocabulei, paremiologia vine și ea cu o pleoră impresionantă de sfaturi / avertismente: *dar din dar se face rai*; *calul de dar nu se caută de / la dinți*; *darul dat al vreme e dar îndoit*; *dai un deget și-ți ia mîna toată*; *dai un ou ca să ai / capeți un bou*; *dă celui ce-ți cere dar nu făgădui*; *dă-mi / -i, Doamne, mintea românului cea de pe urmă*; *dă una ca să ți se dea zece*; *cine dă nu uită, uită cel ce ia*; *datoria e ca rîia*; *cine nu e dator e (destul de) bogat*; *a da (cuiva) mură-n gură*; *nimeni nu poate da ceea ce nu are*; *nu da vrabia din mîna pe cea / cioara din / de pe gard*; *nu da oaia în paza lupului*; *ce iei pe mere dai pe pere*; *nebunii dau mese și înțelepții mîncă*; *unde dai și unde crapă*; *dacă pădurea n-ar da coadă securei / toporului, n-ar fi tăiată*; *omu-i dat să fie om, pomu-i dat să fie pom*; *tot omul are un dar*; *unde prisosește darul, nu se mai bagă-n seamă amarul*; *zgîrcitul se*

¹*Dicționarul etimologic al limbii române pe baza cercetărilor de indo-europenistică*, București, Editura ALCOR Edimpex S.R.L., 2008.

bucură luînd, iar darnicul se mîngîie dînd; orice la timp dăruit preţuieşte însutit; dacă Dumnezeu ar fi dat porcului coarne, răsturna pămînul; Dumnezeu îţi dă, dar nu-ţi bagă şi-n traistă; să nu-i dea Dumnezeu omului cît poate răbda / duce; cînd îi dă Dumnezeu nici dracul n-are ce-i face. Dintre zicerile culte care s-au născut pe baza acestui cuvînt-tezaur cel mai mult mi-a plăcut să citez spusa lui Nicolae Steinhardt – monahul de la Rohia: *dăruind vei dobîndi*. Este corolarul vieţii creştine întemeiate pe iubire, căci doar cine iubeşte dăruieşte.

Cadou este franţuzismul *cadeau* românizat fonetic. N-are familie de cuvinte, fiindcă e un venetic, fiind tratat ca o curiozitate dubioasă ce trebuie păstrată la distanţă de duhul limbii. Aşadar, geniul limbii române nu l-a învrednicit pînă acum decît cu un rarism derivat verbal ironic-grecizant (a) **cadorisi*, pe care dicţionarele şi îndreptările actuale refuză să-l ia în considerare (prin steluţă am marcat această realitate), lingviştii sesizînd, probabil, ridicolul semantic al derivatului. E clar că termenului nu i s-a acceptat românizarea deplină, fiind menit să rămînă izolat, ca orice intrus suspect. Totuşi, s-au făcut şi încă se mai fac destule presiuni economico-politice de a se accepta cuvîntul. Şi într-adevăr, vorbitorii au acceptat folosirea lui. Astfel, deja există o aşanumită „lună a cadourilor“ (însă nu a darurilor!). Barbarul Moş Gerilă introdus de ruşi făcea cadouri copiilor cumiţi din fabrici şi uzine, în timp ce Moş Nicolae şi Moş Crăciun continuau în clandestinitate să aducă daruri pe la casele creştinilor. Cadouri pot face ocazional şi astăzi fabricile – cîte au vrut conducătorii din afară ai ţării să mai rămînă în România! – sau firmele şi magazinele care urmăresc profituri, de la pizzeria din colţul blocului pînă la marile companii farmaceutice; însă ele nu fac daruri, căci dezinteresul nu intră în politica lor economică. Inşii care le conduc raţionează incompatibil cu modul arhaic de gîndire al strămoşilor noştri. Puzderia de reclame mediatizate zi şi noapte fără istov ce se adresează credulilor le propune doar cadouri, compunătorii lor nefiind capabili niciodată de a face daruri. Prin urmare, doar mercantilismul e compatibil neologismului, nu cuvîntului neoaş arhaic; e o realitate material-spirituală cu semnificaţii majore în privinţa mentalităţii capitaliste net degradate, pe care cei interesaţi o ascund terminologic sub o aşazisă civilizare modernă.

Pentru a înţelege şi mai bine diferenţa dintre mentalul arhaic românesc şi cel modern fac o trimitere la Muzeul Satului „Dimitrie Gusti“. Acolo se pot admira case străvechi avînd la porţi cîte un *merindar* – un fel de raft, asemănător unei cutii de circa 50 x 50 cm, situat la vedere la înălţimea unui stat de om, anume destinat să ofere trecătorilor cîte ceva de mîncare. În completarea acestora, dar mai frecvente, după cum se ştie, sînt fîntînile construite anume la drum pentru a se potoli setea călătorilor şi troiţele pentru ca aceştia să aibă unde se închina adresînd Proniei rugăciunile de mulţumire şi de slavă. Sînt concretizări ale darniciei şi ale ospitalităţii definatorii românilor. În chip curios, dicţionarele actuale nu cunosc semnificaţia cuvîntului *merindar* – care e un compus străvechi românesc din *merinde+dar* –, căci DEX-ul îl omite, **Micul dicţionar academic**, ediţia a II-a din 2010 consemnează doar: **merindar** *sm* [At: LM / V: ~iu / Pl: ~i / E: *merinde* + *-ar*] (Îvr) *Persoană care făcea aprovizionarea cu alimente Vz.furnizor*, în timp ce **Dicţionarul enciclopedic**, ediţia 1993-2009 atestă: **MERINDĂR** (< *merinde*) *s. n.* *Şervet mic, brodat cu alesături, care acoperă coşul de mîncare pentru câmp.*

Căutînd pe internet am aflat cu surprindere o nouă zicere-reclamă: *dar cu dar se face merindar*. Noul sens al cuvîntului se poate deduce din fraza: *Cumpărăm miere de la apicultorii locali, ne asigurăm că aceasta îndeplineşte toate standardele de calitate şi, ulterior, o comercializăm sub brandul Merindar. Dar cu dar se face merindar.*²

² <https://merindar.ro/about>

Lucian G. Costi, aplicînd principiile noii lingvistici³, atrage atenția asupra cuvîntului *dar* creat de sacerdoții strămoșilor noștri lărgind mult sfera: **DAR** *dă naștere unui cod elaborat d*r. De la acest cod se nasc termeni care conțin pfc⁴ dar, darnic, a dărui, dor, dur-a, dur-ea, dur, doară. Dar e legat de familia verbului a da. Într-adevăr, tema a da a verbului este cea căreia i s-a adăugat consoana r, abreviere de la RA, astrul ce oferă gratuit energia ce face posibilă viața, iar prin extensiune, sursa binefacerilor spre a se obține DAR: DA+R(A) este chiar darul. E firesc să avem conexiune cu da-tina, ceea ce se dă și se păstrează (morfemul tin⁵ însemnînd se ține), cu da-nia, fără ca darul să se poată confunda cu dania. Dania era la obîrșie ceea ce se dă în cadrul unei ceremonii, a unei slujbe -nie.*

Argumentul lingvistic probînd străvechimea cuvîntului românesc *dar* e că el se regăsește în religia vedică sub forma *dharma* în care morfemul adăugat *ma* semnifică „mare“, „puternic“.

Sintagma *Sfintele Daruri* folosită în Biserica ortodoxă indică relația *darului* cu *harul* divin pogorît tainic asupra părțicelilor de prescură preparate de preot la proscomidie și introduse în vinul din Sfîntul Potir spre a se preschimba în Trupul și Sângele Mîntuitorului nostru Iisus Hristos. Similar, religia vedică dusă în străvechime de arienii dunăreni în nord-vestul Indiei păstrează cuvîntul în compusul *kharma*. **DAR** și **HAR** sînt pereche de la nașterea lor, sînt frați gemeni, inseparabili – scrie Lucian G. Costi⁶.

Interesante observații datorăm aceluiași cercetător în legătură cu *zadar*. Potrivit lui, cuvîntul conține un *dar* căruia i s-a conferit sensul antonimic prin adăugarea prefixului modulator *za*, rezultat din codul **z*** cu nouă valori diferite, între care și *opreliște*. Cuvîntul regăsit în expresia *în zadar* semnifică lipsa de *dar*, cu sensul de țel, de scop existențial. Etimologic, e tot un termen străvechi autohton. *Cînd s-a născut zadar* – scrie Lucian G. Costi –, *româna trecuse de faza constructivă silabică, aglutinantă, de cîteva milenii, termenul fiind sudat într-un tot unitar. Expresia dată ca etimon în DLRM [=Dicționarul limbii române moderne] din vslb. [=vechea slavă] *za darŭ* nu este originea cuvîntului românesc, ci umbra sa în acea limbă, *za* nefiind acolo morfem constructiv cu înțeles de *opreliște*. Particula *za* din română e aici pe poziție de prefix cu înțeles de închidere, în vreme ce prepoziția *za* din vslb. are doar sens[urile] *de, de la*, [fiind] incapabilă să explice inutilitatea strădaniei. [...] Exprierea *za darŭ* nu este folosită în limbile actuale ale grupului, încă o dovadă că prezența ei în textele vslb. era o simplă reproducere a cuvîntului românesc, așa cum se rostea el în veacul al IX-lea, la fel ca azi.⁷*

16-18 făurar 2022.

(Va urma).

Mihai Floarea

³ Lucian G. Costi, *Limba Română. Nașterea și falsurile istorice. Taina formării cuvintelor. Recuperarea originilor reale*, București, Editura Uranus, 2016, pp. 272-275.

⁴ Abreviere pentru particula fundamentală de construcție, monosilabă cu sens ce stă la baza cuvintelor noi.

⁵ Într-o notă de la pagina 285 autorul face următoarele precizări: *Semnificația morfemului tin este dublă aici, desemnînd atît pămîntul tina, cît și conceptul de obligativitate de a păstra și duce mai departe, a ține. Dacă sensul era numai a ține, morfemul trebuia să fie ten, ca în pin-ten, moș-ten-ire. Da-tina este un termen compus cu două înțelesuri, clădit după un procedeu tipic românei arhaice, îngemănînd două sensuri ale unor morfeme apropiate sonor: ce este dat, se ține și este caracteristic pămîntului, tinei, unde trăiesc românii. Similar sînt bastina, băstinaș, unde apare același morfem tin-a, baș însemnînd cel ce crește, se dezvoltă pe un loc numai al lui.*

⁶ *Op. cit.*, p. 276.

⁷ *Op. cit.*, p. 490.

Perspective critice

Marea resetare – lumea post-covid 19

În zilele grele ale pandemiei sîntem ademeniți cu o nouă utopie: utopia lumii post-Covid 19. O lume mai bună, ni se spune, ca cea de dinainte. Una cu mai puțină suferință, mai puțină sărăcie, mai multă siguranță, mai multă prosperitate, mai multă sănătate, mai puține îngrijorări, mai mult ghidată după știință. O lume cu o democrație diferită, modificată, mai bună. O lume în care problemele se vor rezolva mai rapid și eficiente ca pînă acum.

O lume mai integrată la nivel global. O lume cu mai puțină suveranitate națională, dar un sistem global care va avea grijă de individ. O lume în care ni se promite că individul nu își va pierde individualitatea. O lume în care știința și tehnologia vor avea mai multă influență ca acum. O lume mai echitabilă, mai egalitară. O lume în care economia va funcționa mai bine, iar crizele financiare și economice vor fi mai previzibile și mai ușor de contracarat.

O lume în care vom munci mai puțin, dar vom avea mai multe. O lume în care vom pune tehnologia și știința să muncească mai mult ca acum pentru noi și în locul nostru. O lume în care restricțiile tradiționale, de genul familie, căsătorie, relații parentale și filiale vor deveni irelevante. O lume în care clima se va domoli și ghețarii nu se vor mai topi. Un paradis.

Acestea sînt ideile și promisiunile principale care ni se fac în cartea pe care am lecturat-o în ultimele luni, *Covid-19: The Great Reset / Covid-19: Marea Resetare*, scrisă de Klaus Schwab și Thierry Malleret și publicată în iunie 2020. Recomand cartea celor interesați de speculațiile care bîntuie la ora actuală privind lumea post-Covid 19.

Subiectul Marii Resetări este serios și oricare om inteligent trebuie să-l cunoască, dar să-l și stăpînească. Marea Resetare nu este o temă a cercurilor conspiraționiste. Este un subiect real, discutat pe față de economiști, politologi și experți în tot felul de domenii. De fapt, deja se discută în cercurile celor care promovează noțiunea Marii Resetări, că lumea se va împărți de acum înainte, după 2.000 de ani de creștinism, în BC (Before Covid 19, nu Before Christ) și AC (After Covid, nu Ano Domini).

Marea Resetare va fi un dezastru. Dacă liderii marilor puteri vor îmbrățișa ideea, vor fi consecințe enorme pentru întreaga lume, inclusiv pentru România – consecințe privind economia națională, securitatea națională, suveranitatea națională, geopoliticul, realinierea globală a marilor puteri.

Încercări de resetare au mai existat în trecut în numele asigurării păcii mondiale, al prosperității și al securității naționale. Toate au eșuat. Prima încercare de resetare a fost distrusă de Napoleon, a doua de imperialismul german și a treia de nazismul german. Zilele în care trăim, ne spun arhitecții sistemului global, este sistemul Post-Războiul Mondial II, adică sistemul ONU. Eu aș adăuga că Germania a distrus și ultima încercare de resetare a Europei pe principii creștine cînd, în 2015, a deschis Europa pentru un milion de migranți.

Într-un eseu scris de Sigmund Freud prin anii '30 ai secolului trecut el analiza sistemul comunist al lui Stalin. Cu toate că Freud nu a vizitat Uniunea Sovietică, a făcut o analiză corectă privind comunismul.

Comunismul este o utopie care, zicea Freud, nu se va realiza niciodată din cauza naturii și imperfecțiunilor ființei umane. O explicație simplă pe care o putem aplica și încercărilor curente de resetare a societății globale – o propusă resetare globală, fără precedent și periculoasă.

Avînd în vedere importanța enormă a subiectului e relevant să și menționăm unde se situează marile publicații globale privind Marea Resetare. „New York Times“ neagă existența unui proiect de resetare mondială. BBC confirmă existența unor idei privind o mare resetare care se discută mai ales la Davos și în cadrul conferințelor globale (ținute mai mult sau mai puțin cu ușile închise). Ele propun, ademenitor pentru omul care nu e în temă, „un viitor mai echitabil și verde / a fairer, greener future“ prin resetarea capitalismului.

Pentru revista americană „Time“ Marea Resetare este antidotul necesar pentru a clădi o lume post covid-19 care va soluționa problemele cu care ne-am confruntat în anii pandemiei. Idei generale similare sînt propuse și de Schwab și Malleret în cartea lor, publicată în 2020

Expresia The Great Reset / Marea Resetare a fost formulată pentru prima dată în 2010 în cartea cu același nume a americanului Richard Florida. Cartea a fost o reacție la criza financiară din 2008 și propunea reformarea radicală a capitalismului global. Curînd după aceea și ONU a împrumutat expresia și obiectivele, dar din perspectiva dezvoltării sustenabile. De atunci încoace documentele majore ale ONU conțin expresii care deja au intrat și în vocabularul academic și intelectual din România: „sustainable development“ / „dezvoltarea sustenabilă“.

Ceea ce este „spooky“ / „înfiorător“, însă, este că arhitecții Marii Resetări au căzut de acord că o pandemie sau criză globală va fi necesară pentru a pune planul Marii Resetări în acțiune. Deja în 2018, prestigioasa universitate din SUA, Johns Hopkins University (Baltimore), a simulat o pandemie globală și strategiile de contracarare a pandemiei. Simularea a presupus, teoretic vorbind, apariția unui nou virus în ființa umană, decesul a 130 de milioane de persoane și crearea unui vaccin pentru combaterea virusului.

Un an mai târziu, în octombrie 2019, John Hopkins a lansat o nouă simulare, finanțată, în parte, de Fundația Bill și Melinda Gates. Este curios și poate o coincidență că această simulare, numită Event 201, a fost publicată cu două luni înainte de declanșarea pandemiei în Wuhan în decembrie 2019? E încă înfiorător, însă, că Event 201 a luat în calcul o pandemie generată de un „novel coronavirus“ / „noul coronavirus“. E exact ceea ce s-a petrecut în decembrie 2019. Event 201 presupunea că virusul se va transmite zootonic, adică de la animal la om, prin filiera liliac – porc – om. Exact cum spuneau, la unison, și Organizația Mondială a Sănătății, Parlamentul European și Administrația Biden.

„Spooky“ / „înfiorător“ este și faptul că Event 201 a prescris modul în care guvernele lumii urmau să reacționeze la pandemia noului coronavirus pentru combaterea lui: lockdowns, colapsul firmelor și al economiilor, tehnologii biometrice de supraveghere a oamenilor, cenzurarea mediei sociale pentru combaterea dezinformării și a informațiilor eronate și monopolizarea informațiilor privind pandemia și concentrarea informațiilor în instituții globale.

Acum înțelegem de ce milioane de oameni din toată lumea își manifestă suspiciunea unei „plandemii“, adică a unei „pandemii planificate“, plănuită de elita globală pentru a pune în aplicare ideile Marii Resetări.

17 februarie 2022

ALIANȚA FAMILIILOR DIN ROMÂNIA (www.alianta-familiilor.ro)

Literatură și religie

O bunică și-o copilă

Într-un colț uitat de lume, lângă podul dinspre moară,
O bătrână și-o copilă își duc viața-ntr-o căscioară.
Erau tare nevoiașe; greu se descurca bunica
Își creștea cu multă trudă și iubire nepoțica.

Dar necazul iute vine peste omul necăjit
Și fetița ei cuminte într-o zi s-a-mbolnăvit.
Tot a încercat bătrîna să găsească bolii leac
Dar degeaba, că nimica nu se leagă la sărac...

A pornit plîngînd bătrîna la un doctor la oraș.
N-avea bani să îl plătească, dar a luat un colț de caș.
Însă doctorul îi spune: „N-am cum să te-ajut, bunica,
Pînă nu-ți aduci la mine mai în grabă nepoțica“.

Lacrimi i-au brăzdat obrazii că n-avea cum să o poarte
Pe fetița ei bolnavă la un vraci așa departe...
Dar mergînd pe străzi buimacă a văzut în fața sa
O biserică frumoasă, pe o stradă, undeva.

A intrat privind sfioasă către sfinții din icoane
Și-a îngenunchiat bătrîna lângă cîteva cucoane.
Ascultîndu-le bătrîna rugăciunea lor cea lungă
A-nceput cu voce tare să rostească a sa rugă:

„Dragă Doamne, sînt Maria! Nepoțica mea-i bolnavă
Zace-n pat de multă vreme... e slăbită și firavă.
Dacă poți Tu să o vindeci, mergi acuma... iute... iute
Casa noastră-i lângă moara ce se află lângă-o punte!

Ai să vezi căsuța noastră cu pereții care crapă
Are găuri în șindrila... e micuță și săracă...
Caută sub preșul roșu și ia cheia de la ușă
Mergi, Te rog, să-mi vindeci fata! Fata mea ca o păpușă!

Să nu uiți! Cînd ieși din casă să pui cheia tot la loc
Ca să pot deschide ușa cînd o fi să mă întorc.
Gata, Ți-ai notat adresa?... Iaca, plec și eu la drum,
Mulțumesc, Mărite Doamne... mulțumesc încă de-acum!“

O priveau rîzînd mărețe cuvioasele femei
Zice una mai țîfnoasă: „Vai și-amar de ruga ei!“
Dar bătrîna-și ia desaga și pornește către casă,
Cu nădejde mare-n Domnul... nu le-aude sau nu-i pasă!

Și minune! Cînd ajunge și deschide grabnic ușa,
Nepoțica ei cea dragă cînta legănînd păpușa.
„Cum? Te-ai ridicat, micuțo? Vino iute la bunica!“
Și degrab îi sare-n brațe ca zvîrluga, nepoțica!

„A venit aici un doctor și m-a sărutat pe frunte,
Avea haine de lumină și în plete stele multe,
Și sub pletele-nstelate... precum crinul fruntea Lui!
Dar pe mîini avea, bunico, două răni adînci de cui!

Și mi-a spus cu voce blîndă, mîngîindu-mi talpa goală,
Să mă joc iar cu păpușa că nu mai sînt bolnăvioară!
M-a rugat să-ți spun și ție c-a găsit căsuța noastră
Și ai cheia așezată chiar sub preș, lîngă fereastră“.

Eliana Popa

Nota redacției: Versurile sînt transmise de Mihai Caba. Am adaptat tacit ortografia și punctuația. Am aflat ulterior o postare impresionantă a tinerei autoare pe pagina sa de facebook. O preluăm fără comentarii pentru actualitatea ei:

[Eliana30 septembrie 2021](#)

Nu sînt adepta vreunei conspirații. Cred în pandemie și în importanța vaccinării!

Cred în vaccin cum cred și în insulină, totuși nu am nevoie de niciun astfel de ser. Cred în administrarea medicamentelor voluntar, celor care au nevoie de ele.

Ce conține vaccinul?

Vaccinul nu conține „normalitate“, „grija pentru ceilalți“, „miros de cretă“ sau ce ni se mai spune în campania de promovare. Vaccinul conține ARN mesager. Acesta îți învîta corpul să recunoască și să atace proteinele cu care este acoperit virusul. Corpul tău este învățat să se apere, doar corpul tău. Nu îi protejezi pe ceilalți vaccinîndu-te! Te protejezi doar pe tine!

Nu am nevoie de vaccin și nu îl voi face pentru a nu fi discriminată.

Drepturile mele nu sînt în certificatul verde, sînt în Constituție.

M-am născut după revoluție. M-am născut cu drepturi și libertăți, moștenite de la oameni care au murit pentru ele.

Am responsabilitatea să apăr ceea ce am primit.

Cum aș putea să plec capul? Cum să renunț la drepturile pentru care s-a plătit cu sînge? Și pentru ce? Pentru a lua masa în mall?

Remember

Lui Grigore Vieru...

Bădie, Grig... Bădie, Gr.i.i.g..!

E iarnă, e noapte și-i frig,

Bădie, Grig...bădie, Gr.i.i.g...!

Te caut, te chem și te strig,

Că în zăpada făr' de prihană,

Ai lăsat, sîngerîndă, o rană...

Și-ai lăsat la tine acasă,

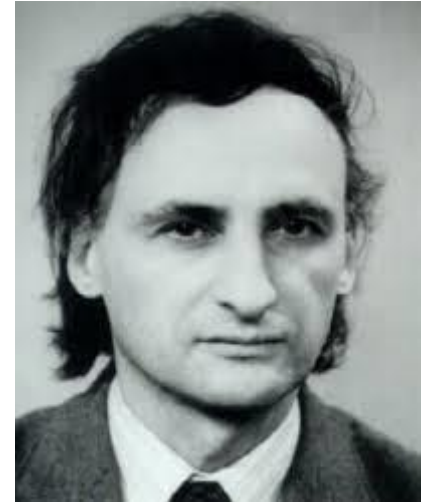
Neterminată...pe-a ta masă,

Poezia, sublimul nostru balsam,

Iubirea-ți fierbinte de limbă și neam...

Și înfruntînd și noapte și geruri,

Te-ai grăbit prea devreme-nspre ceruri...

O, Doamne!

Odihnește-l, dar, pe-o gură de rai

Acolo unde-i și Domnul Mihai,

Că amîndoi, la fel de dragi, ne sînt frați,

Aici, între Nistru și arc de Carpați.

*Ocroțește-ne, Doamne, să mai fim teferi,
Să le primim Lumina lor de Luceferi !*

Mihai Caba

Notă: Versurile sînt prilejuite de aniversarea lui Grigore Vieru (n. [14 februarie 1935](#), [Pererîta](#), [judetul Hotin](#), [Regatul României](#) – † [18 ianuarie 2009](#), [Chișinău](#), [Republica Moldova](#)). Prietenul de la Chișinău Vasile Șoimaru ne-a trimis și o înregistrare din 2008 de la o lansare a albumului său *Românii din jurul României* pe care invităm cititorii s-o vizioneze întrucît conține cuvîntul poetului Grigore Vieru, invitat la eveniment: <https://www.youtube.com/watch?v=qVCsSu4liPE&t=237s> (Mihai Floarea).

**Pe coperta întîii: Bustul lui Ion Creangă din Parcul Copou,
ridicat în 1932, la 95 de ani de la naștere; pe ultima copertă: Constantin Brâncuși, 146 de ani de la naștere și 65 de ani
de la trecerea în eternitate.**

**Colectivul redacțional: Radu Bogdan Buțu, Mihai Caba, Mihai Floarea, Liana Floarea.
Revista se poate consulta în format electronic la**

<https://mihaifloarea.wordpress.com/arhiva-revista/>

sau la

<https://euxin.wordpress.com/arhiva-revista/>

